

Radio Waddenzee: Herinneringen van twee onzichtbare Belgen

Het volgende verhaal is opgetekend door Walter Galle, die als vrijwilliger aan boord van Radio Waddenzee diverse malen actief is bij opbouw van het project en daarbij ook nog veel eigen kapitaal in het droomobject van Sietse Brouwer heeft gestopt. Laten we beginnen bij zijn eerste stappen aan boord van het toen nog toekomstige zendschip in de haven van Harlingen.

'Even terug naar ons allereerste bezoek aan de LV8, het was zaterdag 11 maart 2006. Peter van Parijs en ikzelf reden van België naar Harlingen toe, onze auto volgeladen met isolatoren en tuidraden. In de late namiddag bezochten we in het dorpje Finkum allereerst de Waddenzee zendmasten. 'S avonds liet Sietse Brouwer ons kennis maken met het nacht leven van Harlingen, het sneeuwde en het vroom die avond dat het kraakte. Op de daarop volgende zondag gingen we een kijkje nemen naar de toekomstige scheepszendmast en al snel stelden we vast dat er twee mast delen ontbraken.en met die conclusie reden we terug naar huis

De daarop volgende weken werd er druk over en weer gemaïld, Peter belde zelfs naar pylonen De Kerf, de onderneming waar de zendmastmast ooit vandaan is gekomen. Uiteindelijk zijn de twee ontbrekende mastsegmenten in Harlingen nagebouwd. De tweede trip naar het voormalige lichtschip in Harlingen vond plaats op 19 augustus 2006, alweer met een auto volgeladen met tuien spanders harpen enz. Aan boord van het schip was Bob Noakes bezig met het vernieuwen van de elektrische installatie,dus hielp ik maar mee met het boren van gaten en het ophangen van de kabelgoten aan het plafond. Dit soort werk is niet te onderschatten het is alsmaar boren in metaal en zelfs af en toe in staal en dan weet je het wel.

Het weekeinde waarin de tweede september viel waren we alweer aan boord in Harlingen en met zijn drieën (Bob, Peter en Walter) werd de zenderkamer ontdaan van alle viezigheid en tevens opnieuw geschilderd. Trip 4 vond op 16 september 2006 plaats,zoals gewoonlijk weer volgeladen met kasten, telefunken m15 recorders,verf en veel kabels. Dat weekend namen we de onderkant van het helikopter deck onder handen. Alle loshangende verf werd eraf gekrabd en werd het opnieuw in de grondverf gezet. Sietse Brouwer liet ons weten dat de masten in Finkum moesten worden neergehaald en weer op gebouwd moesten worden in Pietersbierum. Voorlopig mocht men echter gebruik maken van de KPN zendmasten die opgesteld staan in Paesens-Moddergat.

Op 30 september gingen we het zaakje ééns bekijken en werden de beide masten uitvoerig uitgetest onder het waakzaam oog van Kees Nijdam.We besloten mast één, die enkele meters te kort was voor de uitzendingen via de 1602 kHz te verlengen met een spoel en de andere mast bewust langer te maken door het aanbrengen van een driedraads toploadings capaciteit om zo de maximale antenne stroom in de mast hoger boven het aard oppervlak te krijgen. Ons enige probleem was de weergoden.

Zondag 15 oktober was het zover, Peter Van Parijs zendertechneut en mastklimmer waar grote hoogtes niet van tel zijn, klaarde de klus in een paar uur tijd. Eind december werd er vandaar uiteindelijk uitgezonden, dit om de Radio Waddenzee

technici, onder leiding van Wopke Bijlsma, de kans te geven de zendinstallatie van Finkum naar Pietersbierum te verhuizen. Jammerlijk genoeg is met de verlengde mast door de toenmalige zendtechnicus in Moddergat nooit uitgezonden. We hadden de iets te korte en de verlengde antenne mast graag ééns vergeleken in prestatie.

Trip zeven dan: we waren dit keer met zijn vijven aan boord. Onze scheepskapitein Paul Krooshof, Sietse Brouwer en den Bob Noakes waren bezig met de betegeling van de sanitaire ruimtes. Peter en ik hielden ons bezig met het beslaan van de studioruimte met aluminium laten. Dit tegen voorkoming van Rf instraling van de zender, als die straks aan boord zal komen te staan. Het jaar 2006 sloten we af met een laatste bezoek op 9 december. Ook toen waren we bezig met het plaatsen van kippengaas en platen, dit om de Rf signalen in de toekomst buiten te houden.

En nu het veel beloofde 2007. Zaterdag 27 januari gingen we weer volgeladen met een hoop digitale spullen en liters verf vanuit Vlaanderen naar het hoog in Nederland gelegen Harlingen. Nog steeds waren we met zijn allen bezig met de Rf afscherming in het deel van het schip genaamd de salon. Ook arriveerde onze zendmast op maandag met het daarbij horende scheepsfundament, waar later nogal wat problemen mee waren.

Trip tien naar ons toekomstig zendschip vond plaats op 17 februari 2007. Die keer waren we met zijn allen bezig met de tuidraden voor de zendmast. Weken van te voren had onze vriend Bob Noakes alles berekend en wij maar alles op lengte maken en de 2kg zware isolatoren er in monteren. Ja dit is pas hondenwerk want de kabels zijn wel even 1 centimeter dik. In die weken was het zo een beetje wachten opdat de regen voorbij zou gaan voor de mannen die op het vaste land bezig waren om de masten in Finkum neer te halen. De klus lukte begin februari. Tijdens ons werkbezoek van 24 februari 2007 legden we de laatste hand aan de tuien en gingen we met Kapitein Paul Krooshof even de stad in voor het laatste onbrekende materiaal zoals een rood baken licht, mastbouten en dergelijke binnen te halen.

En dan trip 12, de week voor 12 maart was er veel werk aan de winkel hier bij me thuis. Eerst moest de topload gemaakt worden. Dit is zo'n ster constructie met 8 radialen met een diameter van drie meter. Ook moest er een voet komen om het rode bakenlicht op te kunnen monteren, en te weten dat alles moet kloppen als de mast geplaatst wordt. Elke keer opnieuw moet je tijdens een eerder bezoek er voor zorgen dat je alles opmeet en wist wat je precies moest gaan maken. Op zaterdag 10 maart reisden we weer af naar Harlingen met de bedoeling de mast op het schip te plaatsen. En ja hoor, de weergoden waren ons goed gezind met als gevolg dat de mast segmenten door Sietse en zijn zonen al aan elkaar gebouwd waren. Op de zondag zijn Bob, Peter, Sietse, Paul en ik vervolgens bezig geweest met alle tui spankabels aan de mast te bevestigen en tegen de avond was de klus geklaard. Er werd tot laat in de nacht doorgewerkt, met als doel alles klaar te krijgen, wat ook lukte.

Het was maandag morgen en eigenlijk zou het op dat moment gaan gebeuren. Inderdaad kwam er een torenhoge kraanwagen aan gereden en we heetten de kraanman welkom, waarop hij zei dat hij het frame, die op dat moment nog niet volledig was afgelast, niet betrouwbaar was. Sietse Brouwer riep de hulp in van Fred Lakeman, reder en filantroop en die ook nog eens bevoorraden van de MV Mi Amigo geweest. Hij is het zaakje voorlopig komen aflassen met als goed gevolg dat we

s'avonds de mast op het schip hebben geplaatst. Het was een adem benemend schouwspel te zien hoe Peter Van Parijs daarboven alle tuien in de goeie richting naar beneden liet komen en dit gebeurde in de duisternis. Op het moment dat de loodzware kraanhaak van de mast moest losgemaakt worden zei Peter achteraf dat het een zeer raar en onzeker gevoel was. Dit omdat er op dat moment op het dek van het schip een oogverblindende schijnwerper aanstond en de kraanmotor zoveel lawaai maakte dat men op het dek Peter nauwelijks kon horen via de walkie talkie.

Geloven of niet het was de avond van de 12 maart 2007, het was windstil en dat hadden we in geen maanden meer meegemaakt. Dinsdag de 13e maart was het tijd om alle tuien voorlopig aan het schip vast te maken. Vervolgens gingen wij moe maar tevreden naar huis en dus richting België. Maar het was letterlijk stilte voor de storm want op zaterdag 18 maart liet Sietse ons weten het ging stormen met pieken tot windkracht 10. Ook hier in België was het aan het stormen, maar dan in mindere mate. Maar op de volgende zondag kregen we geruststellend mailtje van Sietse en Kapitein Paul Krooshof : Alles had aan boord de storm goed doorstaan. Wij konden dus weer op onze beide oren slapen met als goed gevolg dat we op zaterdag 31 maart terug aan boord waren om de onderste tui isolatoren buiten handbereik te plaatsen.

Maandag 2 april was het vervolgens tijd voor een antenne test, tezamen met Bob Noakes werd het MEBO II voedingssysteem getest, wat een prima resultaat gaf. Onze volgende trip naar Harlingen vond plaats op 5 mei en direct bij aankomst in Haven zagen we dat de studio mooi af getimmerd was en ook nog ééns mooi geschilderd. Je moet dus niet gaan denken dat wij daar al het werk doen, nee er zijn daar altijd wel andere mensen die er voor zorgen dat het werk aan land of op het schip gedaan wordt onder leiding van 'duivel doet het al' Wopke Bijlsma. Trouwens er is een spreekwoord dat zegt 'koop een boot en werk je dood'.

Ook is het zo met een zendmast op een schip. Je moet het zaakje, zo lang hij rechtop staat, in de gaten houden. Zeewater is immers een broedplaats voor roest. Om te eindigen aangaande deze trip naar Harlingen de mededeling dat op maandag 7 mei er een skirt antenne is opgehangen in de mast opgehangen, maar voor de verdere afwerking was er geen tijd meer want tijdens het testen kwam grootmeester Peter Chicago aan boord op bezoek. We hebben een paar uur koffieklets gehouden en ons werkverlof zat er op, maar zonder spijt.

De afgelopen zomermaanden was het een drukte van jewelste. De jongens van Radio Seagull wilden immers allemaal eens een paar dagen aan boord vertoeven en bezetten zo de slaap gelegenheden. Met andere woorden, wij konden niet aan boord overnachten. Jammer, want we moesten dringend nog een aantal zaken afwerken. Maar goed, Parijs is ook niet in twee jaar tijd opgebouwd. Het was dus even aan de Engelsen om de handen uit de mouwen te steken. De zomer maanden schoven voorbij. Op 28 juli 2007 was er een feestje aan boord voor al de Radio Waddenzee medewerkers. Die dag werd er live uitgezonden vanuit de nieuwe boordstudio, die tevens door Sietse Brouwer en Chris Kennedy plechtig werd ingewijd.

Peter Van Parijs, Bob Noakes en ikzelf, Walter Galle zouden op zondag de reservezender aan de antenne, via een eerder op de week in België gebouwde antennetuner aankoppelen, maar dat ging niet door . Normaal gezien zou de zender in Pietersbierum een week in de maand augustus moeten zwijgen wegens het

jaarlijkse dynamiseren van de zoutplaten, gelegen onder de antennemasten. Maar deze werkzaamheden werden verschoven naar de maand december.

Bijgevolg stelde men voor dat Alan Beech, van de Caroline-organisatie, in september de inmiddels aan boord gebrachte 1Kw transistorzender op de antenne zou gaan aansluiten.

Aangezien we niks konden uitrichten zijn we op maandag vroegtijdig maar weer richting Amsterdam gereden om daar onze vriend Bob Noakes af te zetten.

Bob is voorlopig niet meer van plan naar Harlingen af te reizen omdat hij eerst andere verplichtingen moet nakomen. Trip 16 vond plaats op zaterdag 11 augustus 2007. Peter Van Parijs en ik zijn drie dagen aan boord geweest voor het aarden van de HF afscherming in het salon. Dagen aan één stuk waren we bezig met het boren van gaten en het tappen van schroefdraad in de scheepshuid van het schip om met roestvrije bouten de aluminium platen en het kippegaas aan elkaar te hechten. Mooi waren de momenten toen we de RSL uitzendingen van Pirate BBC Essex vanaf de LV18 op 1530 Khz vanuit Engeland aan onze 1602Khz afgestemde antenne mast prima konden ontvangen. Van voormalig lichtschip naar voormalig lichtschip dus.

In de maand september was Caroline Boy Alan Beech met zijn mannen voor een aantal dagen aan boord voor het schilderen en om de skirt antenne, die wij weken eerder hadden aangebracht, op de juiste plaats in de mast te hangen. Normaal gezien zouden er zes Skirt draden rond de mast naar beneden komen, maar dat was niet te realiseren. Het dek op de Jenni Baynton, zoals het schip inmiddels was herdoopt, vertoont een hoogte verschil naar het helikopter dek toe, waardoor het moeilijk was om daar de antenne draden aan isolatoren buiten handbereik vast te maken. Aangezien de niet gebruikte crossbars van de kleine mast nog aan boord lagen, leenden deze zich prima voor deze taak. Het is ééns wat anders twee in plaats van drie, vier of zes antenne draden en het oogt nog mooi ook.

Sowieso is Alan er in geslaagd de antenne tuner en de antenne op een mooie en veilige manier aan te koppelen te weten dat er naast de mast een trap naar boven komt waar mensen zich op begeven en er gevaar voor elektrocutie zou zijn.

Trouwens over antennes op zendschepen gesproken, ik ben al zo'n dertig jaar in het vak werkzaam en medio 2008 ga ik ééns alles op papier zetten van wat voor antenne, voedingslijn en uit wat de antenne tuner bestond op de diverse zendschepen. Ik hoor af en toe van die verhalen van mensen die met de ingangsweerstand van zeezender antennes een loopje nemen.

Tijdens de zeezenderdag van OEM op 8 september in Calais heb ik een groot aantal antenne aankoppel schema's van de Fredericia en de Mi Amigo gekregen van Carl Thomson. En onze vriend Bob Noakes heeft ook nog één en ander achter de hand aan informatie uit de tijd dat hij aan boord van drie verschillende zeezenders heeft gewerkt. Onze allerlaatste trip, althans voorlopig, vond plaats op 20 oktober vorig jaar. Peter en ik hebben toen de Schakelkast met de nodige Rf scheidingstransformatoren voor het rode bakenlicht onder in de voet van de mast geplaatst. Eigenlijk zijn we best tevreden als we zien wat we al neergezet hebben met een handvol vrijwillige medewerkers. Ik heb geleerd in het leven als : "het is niet om ter rapst, maar het is om ter langst". Zo nu weet je weer wat wij de twee Belgen en Bob Noakes aan boord uitgespookt hebben de afgelopen maanden. Voor ons was

dit een verre uitstapje, iedere keer heen en terug 750 kilometer en reken en tel maar na en dit alles al 17 keer.

Ondertussen zit ik hier met honderden foto's en video beelden, alvast geniet van dit alles en tot ziens op het schip. Blijf luisteren naar Radio Waddenzee op de 1602Khz of via internet.

De jongens van Radio Seagull, na zevenen in de avond, zijn ook best prima te pruimen. De groeten van het zoetwater team. Sietse Brouwer, Wopke Bijlsma, Paul Krooshof, Bob Noakes, Peter Van Parijs en Walter Galle.'

WALTER GALLE